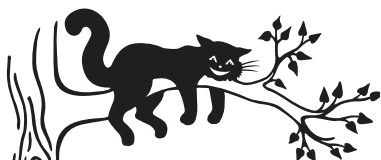

LEBRIS

We know
books

ALICE
ÎN ȚARA
MINUNILOR

TRADUCERE:
Luciana Dănilă

LEWIS CARROLL

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV, 2024

CUPRINS

JOS, ÎN VIZUINA IEPURAȘULUI.....	7
LACUL DE LACRIMI.....	19
⊙ CURSĂ ELECTORALĂ ȘI ⊙ POVESTE LUNGĂ.....	31
IEPURAȘUL TRIMITE UN „BILLET” ...	43
POVEȚELE DOMNULUI ⊙MIDĂ.....	57
PORC CU PIPER.....	71
⊙ PETRECERE NEBUNĂ LA CEAI	87
TERENUL DE CRICHET AL REGINEI.....	103
POVEȘTEA ȚESTOASEI FALSE	117
CADRILUL HOMARILOR	131
CINE A FURAT TARTELE.....	147
ALICE DEPUNE MĂRTURIE.....	161

Într-o dup-amiază aurie,
Plutim încet pe apă;
Iar vâslele în mare vrie
Trase de mânuțe mici,
Povestea vor să-nceapă.

Ah, crudă Terția! La așa oră târzie,
În vreme atât de visătoare,
Tu cerni povești cu-al tău suflu,
Prefaci și o peniță într-o scriitoare!
Și totuși... ce folos o voce, un-singur dor
Când alte trei podoabe cânt-acum în cor...

Imperioasa Prima fulgeră
Cu edictul ei „să-nceapă”
Pe un ton mai blând, Secunda speră:
„Ne trebuie și o țeapă!”
În timp ce Terția le-acoperă.
„Nu mai mult de-un minut, să mai și priceapă.”

Apoi, deodată, la o tăcere le forțară,
În mintea-i ele continuă vioi,
Copilul visător se plimbă într-o țară
Bogată cu minuni sălbatice și noi,
Cu ființe și făpturi care mai zboară.
De toate acestea nu-mi vine să mă-ndoii.

*Și-ncet povestea mea secătuieste
Fântânile imaginației seacă.
Și slab se mișcă cel ce obosește,
Și lasă povestea-i să se coacă,
„Restul data viitoare... Data viitoare acum este!”
O voce-n cor se veselește.*

*Așa apăru povestea din Țara Minunilor, o artă
Istoriorele crescură-ncet, ca o poveste fină,
Povețele cu ștaif au fost bătute-n daltă
Iar acum povestea-i cristalină.
Spre casă o luarăm, fără nicio haltă,
Sub soarele care-n amurg suspină.*

*Alice! vorbele fermecate ție îți grăiesc,
Și cu mânuța ta blândă
Du-le acolo unde visele copilăriei se împletesc
În a memoriei lume, unde se cântă,
Ca o cunună de flori te înveselesc,
Căci ele vin cu dor, dintr-o lume aproape sfântă.*

JOS, ÎN
VIZUINA
IEPURĂȘULUI

CAPITOLUL

I

LBRIS

We know
books

Alice începuse deja să se plictisească de când stătea cu sora ei pe povârniș, fără să facă nimic. Trăsese cu ochiul deja de câteva ori în cartea surorii sale, dar nu văzuse nici imagini, nici conversații, și se gândea: „la ce folosește o carte fără imagini și fără dialoguri?”

Așa că a rămas pe gânduri (cât se putea, căci ziua aceea toridă o făcea să fie somnoroasă și bleguță), cugetând dacă plăcerea de a-și face un șirag de margarete merita osteneala de a se ridica pentru a culege florile, când, deodată, un Iepuraș Alb cu ochii rozalii a țâșnit pe lângă ea.

Nimic *extraordinar* de remarcant în asta; la fel, nimic *extraordinar* în faptul că Alice l-a auzit pe Iepuraș bombănind „O, măicuțiță! O, măicuțiță! Am să întârzii!”. (Când s-a gândit mai târziu la pățania asta, s-a dumirit că ar fi trebuit s-o mire, dar, în acel moment, i s-a părut ceva firesc.) Când Iepurașul și-a scos într-adevăr ceasul din buzunarul vestei și s-a uitat la el, după care a zbughit-o, Alice s-a ridicat în picioare, căci și-a dat seama că nu mai văzuse nicicând un iepure cu buzunar la vestă, nici cu ceas; murind de curiozitate, a întins-o după el pe câmp și, dintr-un

mare noroc, a ajuns la țanc să-l vadă cum se vâără într-o vizuină măricică, sub tufăriș.

În următoarea clipită, hop! Alice după iepure, fără să mai cugete cum Dumnezeu ar mai putea ieși de-acolo.

A alunecat o vreme în vizuină ca printr-un tunel, iar apoi a picat brusc, atât de subit că biata Alice n-a mai avut nicio clipă să încerce să se stăvilească înaintea de a se prăvăli într-un puț foarte adânc.

Acum, fie puțul era foarte adânc, fie ea s-a prăvălit încetișor-încetișor, pentru că în picaj a avut răgaz să se uite împrejur și să se întrebe ce-avea să i se mai întâmple. Mai întâi, a încercat să-și arunce privirea în jos, cât să-și dea seama încotro se duce, dar dedesubt era o negură totală; apoi, s-a uitat la pereții puțului în care era, băgând de seamă că aceștia erau de fapt doldora de dulăpioare și polițe pentru cărți; ici și colo erau hărți și tablouri agățate în cuie. În căderea ei, a înșfăcat un borcan de pe un raft, pe care stătea scris *Dulceață de portocale*, dar tare-a fost dezamăgită să vadă că era gol; având grijă să nu cumva să scape borcanul, de teamă c-o să nimicească vreun nefericit care-i vine din urmă, a dovedit să-l pună înapoi într-un dulăpior când a trecut razant pe lângă el. „Ei, ce mare lucru, pot să cad de-acum și pe scări!”, s-a gândit Alice după

așa o căzătură. „Ce vitează or să mă creadă acasă! N-o să mai zic păs, nici dac-oi cădea de pe casă!” (Ceea ce era și foarte posibil.)

Jos, jos, jos. Căzătura asta n-avea să-și mai vadă *vreodată* sfârșitul! „Mă întreb câte leghe am căzut?” rosti ea cu voce tare. „Pun rămășag că ajung undeva aproape de centrul pământului. Să vedem: cred c-ar însemna undeva la patru mii de leghe mai jos” (pentru că, vedeți voi, Alice învățase deja multe lucruri precum acestea la școală și, cu toate că aceasta nu era o extraordinară oportunitate pentru a-și etala cunoștințele, căci n-avea cine s-o asculte, repetiția era totuși mama învățaturii) – „da, cred c-am nimerit-o la fix, dar oare la ce Latitudine sau Longitudine am aterizat?” (Alice habar n-avea ce e Latitudinea, nici Longitudinea, dar i se păreau lucruri frumoase și mărețe, numai bune de menționat.)

Nu a trecut mult timp și începu din nou. „Mă întreb dacă am să pic fix *de cealaltă parte* a pământului! Ce amuzant ar fi să ajung printre oamenii care merg cu capul în jos. Antipozii. Cred – (ba acum chiar se bucura că n-o ascultă nimeni, căci știa că formularea aleasă nu era tocmai cea mai potrivită) – dar va trebui să-i întreb cum se numește țara lor. Vă rog, doamnă, oare aici este Noua Zeelandă sau Australia? (ba chiar a încercat să facă o *reverență* în timp ce vorbea –

doar imaginează-ți, reverențe în aer! Credeți că mi-ar ieși?) Și ce ignorantă o să mă creadă când îi întreb! Nu, nu e rost de întrebări: poate găsesc răspunsul scris pe undeva.”

Jos, jos, tot mai jos. Că tot n-avea nimic mai bun de făcut, Alice a început din nou: „Cred că Dinah o să-mi simtă rău lipsa diseară! (Dinah era pisica.) Sper c-o să-și amintească cineva de farfuriuța ei de lapte când vor servi ceaiul. Dinah, drăguța mea! Ce n-aș da să fii aici cu mine! Șoareci nu văd pe aici, dar poate înhați un liliac, care oricum e aproape ca un șoricel. Oare pisicile mănâncă lilieci?”

Cam pe aici începu să-i vină moș Ene pe la gene și a continuat, spunându-și, ca prin vis: „Oare pisicile mănâncă lilieci? Pisicile mănâncă lilieci?”, iar alteori: „Oare liliecii mănâncă pisici? Liliecii mănâncă pisici?”, pentru că, vedeți voi, oricum tot nedumerită era, indiferent cum ar fi rostit întrebarea. Începuse să moțăie, visând că era lângă Dinah și că-i spunea cu sinceritate: „haide, Dinah, zi-mi adevărul – ai mâncat vreodată un liliac?” când, deodată... buf! a aterizat pe-un morman de bețe și uscăciuni, iar căderea luase sfârșit.

Alice era teafără și s-a ridicat într-o clipită: a privit în sus, dar nu se vedea decât întunericul; în fața ei era un coridor lung și fix pe-acolo gonea

Iepurașul Alb. Cum fiecare clipă era prețioasă, Alice a tuit-o ca gândul și ca vântul, prinzându-l din urmă fix când spunea, înainte de-a coti: „O, vai de urechile și mustățile mele, ce târziu se face!”

Era aproape în spatele lui când a cotit și ea, dar Iepurașul nu mai era niciunde: Alice ajunsese acum într-o sală lunguiață, joasă, luminată de niște lămpi prinse de tavan. În jurul sălii erau și niște uși, toate ferecate; după ce s-a dus în jos, spre capătul sălii, s-a întors în susul ei pe-o parte și apoi în cealaltă, încercând fiecare clanță, întorcându-se mâhnită în mijlocul sălii și întrebându-se cum avea să mai iasă vreodată de acolo.

Uite-așa a ajuns la o măsuță cu trei picioare, toată ca de cleștar; nimic altceva pe ea, doar o cheiță aurită, iar primul gând care i-a trecut prin minte a fost că trebuie să se potrivească unei uși. Dar, vai! Fie încuietorile erau prea mari, fie cheia era prea mică, și n-avea oricum sorți de izbândă cu niciuna dintre ele. Cu toate acestea, la al doilea tur împrejur, a dat de o perdeluță căzută pe care n-o văzuse prima oară, iar dincolo de ea era o ușiță de câteva palme. Alice a băgat cheița aurită în broască și, spre marea ei încântare, a mers!

Alice a deschis ușa cât să vadă că ducea spre un intrând mititel, nu cu mult mai mare decât o gaură de șoarece. S-a lăsat pe genunchi și a privit prin acea gaură, văzând cea mai frumoasă grădină

din lume. Ardea de nerăbdare să iasă odată din încăperea întunecată și să zburde prin poiana doldora de flori și fântâni arteziene splendide, dar nici măcar capul nu-l putea scoate pe ușița aceea; „Și chiar dacă, să zicem că reușesc să-mi strecur cumva capul”, s-a gândit biata Alice, „ce folos fără umeri?! O, ce bine-ar fi dac-aș putea să mă strâng ca un telescop! Cred c-aș putea, dac-aș ști de unde să încep”.

Știți voi, se întâmplaseră atâtea năzdrăvănii în ultima vreme, că Alice începuse să creadă că aproape nimic nu mai era imposibil.

N-avea niciun sens să trăgăneze lângă ușa aceea mititică, așa că s-a întors la masă, sperând că poate-poate mai găsește o altă cheie acolo sau, ca prin minune, un ghid despre cum se poate să strângi oamenii ca pe niște telescoape: de data aceasta a găsit o sticlă („care sigur nu fusese acolo înainte”, își spuse Alice), iar în jurul sticlei era un bilețel pe care stătea scris frumos, cu litere mari, BEA-MĂ.

Deloc dubios să scrie acolo „Bea-mă”, dar micuța noastră înțeleaptă nu avea să facă tocmai asta pe grabă. „Nu, mai întâi o să verific”, spuse ea, „dacă scrie pe undeva că e otravă sau nu”; citise câteva povestioare despre copilași care căzuseră în plasă și fuseseră devorați de bestii sălbatice și alte minunății, doar pentru că nu *voiseră* să-și

amintească de regulile simple învățate de la prietenii lor: un vătraî încins te arde dacă-l ții în mână prea mult; dacă te tai la deget *deosebit* de adânc cu un cuțit, de obicei vei sângera; și n-a uitat nicicum că dacă bei dintr-o sticlă pe care scrie otravă, cu siguranță ți se va face rău, mai devreme sau mai târziu.

Cu toate acestea, pe sticlă *nu* scria nicăieri otravă, așa că Alice s-a încumetat să guste, fiind chiar foarte gustos (avea, de fapt, o aromă complexă de tartă cu cireșe, budincă, ananas, friptură de curcan, caramelle și pâine proaspăt prăjită cu unt), așa că a dat-o pe gât numaidecât.

„Ce senzație curioasă! cred că mă strâng ca un telescop.”

Era conștientă că acum avea puțin mai mult de-o palmă înălțime, iar chipul i s-a luminat gândindu-se că dimensiunea era perfectă pentru a trece prin ușița până în grădina aceea magnifică. Cu toate acestea, a mai zăbovit o clipă, să vadă dacă se mai strânge puțin; acest gând o frământa.

„Dacă mă termin? Dacă mă sting cu totul, ca o lumânare?” și-a spus Alice. „Oare cum ar mai fi și asta?” Și a încercat să-și imagineze ce se petrecea cu văpaia unei lumânări după ce stinge, căci nu-și amintea să fi văzut așa o grozăvie înainte.

După o vreme, constantând că nu se mai întâmplă nimic, a decis să iasă în grădină; dar vai

de sărmana Alice! Când a ajuns la ușă, și-a dat seama că a uitat să ia cheița aurie și, întorcându-se la măsuță după ea, nu mai putea ajunge așa sus: cheița încă se vedea bine prin masa ca de cleștar, așa că a încercat cu toate forțele să se urce pe un picior de masă, dar era atât de alunecos; când s-a istovit după atâtea încercări, micuța s-a așezat jos, plângând. „Haide, n-are rost să plângi!”, s-a îmbărbătat Alice. „Te sfătuiesc să te potolești îndată!”

În general, își dădea sfaturi foarte bune (cu toate că nu prea se ținea de ele), iar alteori se mostra cu atâta severitate că-i dădeau lacrimile; altădată, și-a amintit că s-a tras de urechi deoarece trișase la un meci de crichet pe care îl jucase împotriva ei însăși, pentru că acestei copile curioase îi plăcea mult să se creadă două persoane. „Dar ce rost mai are să mă prefac că sunt două persoane! N-a mai rămas din mine destul nici măcar pentru o persoană respectabilă!”, s-a gândit biata de ea.

Îndată, privirea i-a fost atrasă de o cutiuță de sticlă ce se afla sub masă: a deschis-o, iar în ea a găsit un tortuleț, pe care, din coacăze, erau scrise frumușel cuvintele: MĂNÂNCĂ-MĂ. „Bine, o să-l mănânc, căci dacă m-o face să cresc și să devin mai mare, o să ajung la cheie; iar dacă cumva mă micșorez, mă pot strecura pe sub ușă; carevasăzică, oricum ar fi, tot în grădină ajung, așa că nici nu-mi mai pasă cum!”, și-a spus Alice.

A luat o înghițitură mică, spunându-și temătoare: „Ce să fie? Ce să fie?”. În acest răstimp își ținea mâna pe creștet cât să simtă în ce direcție crește, fiind destul de surprinsă când și-a dat seama că a rămas la aceeași dimensiune. Așa se întâmplă în general când mănânci tort, dar Alice se obișnuise deja atât de tare cu toate năzdrăvaniile acestea extraordinare, încât i se părea cam plicticos și prostesc ca viața să-și urmeze cursul firesc și comun.

Așa că s-a pus pe treabă, iar curând a devorat tot tortul.

LACUL DE
LACRIMI

CAPITOLUL

II

LEBRIS

We know
books

ciudățos, din ce în ce mai ciudățos!” a strigat Alice (care era atât de uimită, „încât pentru o clipă uitase să mai vorbească corect); „Acum mă lungesc ca cel mai mare telescop din câte-au existat vreodată! La revedere, picioare!” (Căci uitându-se în jos la picioare, acestea se pierdeau în zare, atât de departe erau). „O, sărmanele mele piciorușe, mă întreb cine-o să vă mai pună pantofiorii și cine o să vă tragă ciorapii de acum, drăguțelor? Eu, una, sigur n-o să mai reușesc! O să fiu prea departe de voi ca să vă mai îngrijesc: trebuie să vă purtați de grijă cât de bine cu putință. Însă am să fiu bună cu ele”, s-a gândit Alice, „altminteri. n-o să mai vrea să meargă în direcția în care vreau eu! Să mă gândesc: le voi oferi o pereche nouă de cizmulițe de Crăciun.”

Și a continuat să se gândească cum se va descurca în situația dată. „Cineva trebuie să le și care darurile”, s-a gândit ea, „și tare haios trebuie să fie să le trimiți cadouri propriilor picioare! Și cât de ciudat vor suna indicațiile:

Stimabilului Picior Drept,
Pe covoraș, lângă vătrai,
(cu toată dragostea, de la Alice)

„Dragă, la ce aiureli mă gândesc!”

Chiar în acel moment a dat cu capul de tavanul sălii: de fapt, avea acum aproape trei metri. A înhățat îndată cheița aurie, fugind cu ea către ușa ce dădea în grădină. Sărmana Alice! Tot ce putea face era să se întindă pe-o parte, uitându-se la grădină cu un singur ochi; ca să intre în ea era imposibil, mai mult ca oricând; așadar, s-a așezat pe jos și a început iar să plângă.

„Să-ți fie rușine”, a spus Alice, „o fată mare ca tine (că bine spunea în situația dată), să plângă într-un asemenea hal! Oprește-te, îți zic!” I-au tot curs șiroaie de lacrimi pe față, litri întregi, până ce în jurul ei se formase ca un lac, de vreo 10 centimetri adâncime, ce ajungea până la mijlocul încăperii.

După o vreme, a auzit în depărtare un zdupăit de lăbuțe, astfel s-a șters numaidecât la ochi să vadă ce se întâmplă. Era Iepurașul Alb care se întorcea, îmbrăcat splendid, cu o pereche de mănuși fine de antilopă într-o mână și un evantai mare în cealaltă: a venit în pas sprinten, bombănind ceva pe drum. „Vai! Ducesa, Ducesa! Vai! Nu se cade să o lăsăm să ne aștepte!”. Alice era atât de disperată, încât putea cere ajutorul oricui, doar să-l primească; în consecință, când Iepurașul s-a apropiat, i s-a adresat pe o voce joasă și timidă:

— Dacă nu vă supărați, domnule...

Iepurașul s-a cutremurat, a scăpat mănușile de antilopă și evantaiul, luându-o la sănătoasa. Alice a ridicat evantaiul și mănușile, dar fiindcă ziua era toridă, a început să-și facă vânt rostind:

„Vai, dragă, cât de bizar este totul astăzi! Ieri, toate s-au petrecut așa cum le știam. Mă întreb dacă nu cumva m-am schimbat eu peste noapte?”